

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ ДОКУМЕНТИ

chitanka.info

Пред гише №4 вече имаше малка опашка от трима души. Най-отпред млада дама с кафяво палто с качулка нервно почукваше с личната си карта по дървения плот. Погледът и критично се разхождаше из помещението, в което служителките се бяха постарали да внесат, доколкото бе възможно, малко уют и някои дребни удобства. До големия шкаф с папки, в пълна бойна готовност, чакаше ниска масичка с три измити и похлупени порцеланови чашки за кафе. До тях имаше картонена кутия с чай „Алпинист“, термокана и кафеварка кубинка на почтена възраст, която, ако можеше да говори, със сигурност щеше да разкаже безброй интересни истории, клюки и готварски рецепти. Няколкото пликчета захар бяха поставени до нея с такава изтънчена старателност, сякаш бяха ноти върху роял. В другия ъгъл, обгрижен с обич, в синя саксия си почиваше голям фикус.

Младата жена, която беше първа на опашката, огледа с насмешка канцеларския интериор и стенния календар с котенца, след което се съсредоточи върху маникюра си, поклащайки многозначително глава.

Зад нея, на безопасно епидемично разстояние, търпеливо чакаше реда си млад мъж с очила, които от време на време се изпотпяваха от черната му маска с филтър. Беше разкопчал зимното си яке и съсредоточено търсеше нещо в телефона си. Лицето му излъчваше добродушна меланхолия и умерена незаинтересованост от случващото се наоколо. Ако в този момент някой беше паднал от небето до него, той вероятно щеше да го погледне с безразличие, след което щеше да продължи се занимава с телефона си. Някои хора имат уникалната способност да се самоизключват от всичко и всички, които съзнателно или не се опитват да счупят аквариума на собствената им самодостатъчност.

Последна на опашката беше жена на средна възраст с къса боядисана коса и шарена плетена лента на челото. Беше поставила маската под носа си с такава демонстративна небрежност, че сякаш крещеше на всеослушание: „Не ми пука за мерките ви! Вирусът е една голяма лъжа! Искам си предишния живот обратно!“. Най-вероятно, ако и се удадеше възможност, би унищожила ритуално някоя и друга партида с ваксини на „Пфайзер“. Или в краен случай поне няколко PCR теста.

След две-три минути тя наистина пусна на воля в стаята дрезгавия си тютюнджийски глас:

— Айде бе, к'во става? Отиде ми целият следобед! Докога шъ ви чакам?

Най-после една от служителките се появи с купчина книжа в ръце. Изгледа величествено и с премерено пренебрежение тримата простосмъртни участници в опашката и седна на мястото си зад гишетото като принцеса на своя трон. „Досаждате ми всички, но хайде, от мен да мине. Ще свършим работата“ — каза с поглед Нейно величество. След това отегчено започна да дава указания на младата жена с кафявото палто за попълването на някакъв формуляр. Мъжът след нея вдигна очи от телефона си само за да се информира кога ще дойде неговият ред, и отново заби нос в дисплея.

Жената с късата коса зад гърба му изсумтя нещо под носа си и се завъртя нервно на пета. После изведнъж го попита:

— Ти за к'во чакаш?

Мъжът за кой ли път свали очилата си и ги избърса, след което тихо каза:

— Удостоверение за настоящ адрес. А Вие?

— Ще ме пуснеш ли да мина преди теб, че много бързам? — отговори с въпрос жената и след кратка пауза допълни — Аз ще вадя удостоверение за наследници. Ще се съдим с брат ми.

Неловко мълчание изпълни препоръчителните метър и половина социална дистанция между двамата. Но тя отново го разсече с острия нож на гласа си:

— Бързам, че после трябва да тичам до НОИ. Ей, от мен да го знаеш, ако някой ден тръгнеш да се съдиш с брат или сестра...

— прекъсна жената, за да глътне малко вода от пластмасовото шише, което беше извадила от чантата си. Но мъжът с очилата не и позволи да довърши:

— Сестра ми почина преди две години — каза той и тъжно се усмихна. След това мина назад и ѝ отстъпи мястото си с думите:

— Заповядайте! Минете.

Младата жена с кафявото палто пред тях вече приключваше с попълването на формулярите. Остави почти празния химикал, привързан с връв за плота, и се отправи към изхода, докато разтриваше ръцете си с дезинфектант.

Служителката зад гишетото прибра купчината с книжа на бюрото си, подреди ги по някакъв свой метод и каза високо:

— Следващият!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.